

tror for Exempel ikke, at vi vilde naa til med den samme Energi at bringe vore Mænd frem i de Stillinger, i hvilke de bedst kunde tjene deres Fædreland. Men jeg antager dog, at det vilde lykkes til en vis Grad at opfylde de Forpligtelser, som paahvile det Parti, der har Magten. — Naar jeg nu vender tilbage til det foreliggende Finantslovsforslag, saa mener jeg ganske vist, at dets Behandling under den nuværende Situation bør gaa i den Retning at give de ærede Medlemmer et Motiv til at træffe deres Valg. Naar jeg stemmer for Lovens Overgang til 2den Behandling, saa er det i den Forvisning, at dens Behandling baade i Udvalget og senere vil blive præget helt og fuldt af den politiske Situation, der foreligger i Dieblisset; hvis jeg ikke var forvisset derom, vilde jeg foretrække at negte dens Overgang til 2den Behandling.

Sagb: Den sidste ærede Taler, som jeg maasse under Indtrykket af hans Foredrag tør betegne som Thingets poetiske Medlem, oprullede en Række af Fantasi billeder, som vare mig fuldstændig overraskende, skjøndt jeg temmelig længe har haft Plads i denne Sal, idet han gav en Fremstilling ikke alene af Flertallets og Mindretallets Stilling, men ogsaa af Regjeringens Stilling, der var i fuldstændig Modstrid med, hvad der hidtil havde været mig bekendt. Han betegnede saaledes den høitærede Conseilspræsident som den „der havde overtaget“ Ledelsen af Minoriteten her i Salen, men dette veed jeg ikke noget af, jeg veed ikke, om der er et eneste Medlem her i Salen, hvis Ledelse den høitærede Conseilspræsident har overtaget, men jeg veed ganske bestemt, at han hverken har overtaget min eller noget af de Medlemmers Ledelse, jeg staa i Forbindelse med. Den ærede Talers Parti eller Meningsfæller have hidtil betegnet den nuværende Regjering som Repræsentanter for Landstinget eller Godseierpartiet, men nu bliver den ved en driftig Vending paa een Gang til Lederen af Folkethingets Mindretal. Dette er ligesom de øvrige Fantasi billeder, den ærede Taler fremkom med, noget Nyt for os Alle. Vi vide ikke at have sluttet os til den ærede Conseilspræsident personlig, vi have sluttet os til denne som til enhver Regjering, der, som det blev udtalt allerede igaa, har stillet sig paa Grundlovens Standpunkt og har vedkjendt sig Ansvær og Formaal, som vi tro at kunne forsvare ligeoverfor vort Fædreland at understøtte. (Rjer: Det gjøre vi Alle; sammen). Naar det ærede Medlem siger, at det gjøre vi Alle, saa vilde jeg gjerne se Deres derpaa, thi hidtil have vi ikke set noget Vidnesbyrd om, at hans Parti understøtter den Regjering, der staa paa Grundlovens Grund. Jeg har ikke været i Stand til ganske at kunne forstaa alle disse Fantasier af den ærede forrige Taler, ligesaa lidt som det Reglement, Mindretallet skulde have givet for Oppositionen, eller den Citron, som det skulde have

presset her i Salen. Jeg veed ikke, at vi have presset eller bekæmpet Andre her end den ærede Talers Parti. Betegner det ærede Medlem med den udpressede Citron sit eget Parti, som vi jo ganske vist have staaet i Kamp med, og er det den Citron, vi have presset de sidste Draaber af, saa tror jeg dog, at der er adskillige sure Draaber endnu i dette Parti, som vi skulde have presset ud. Men imidlertid skal jeg gaa derfra over til at tage et Spørgsmaal frem, som har mere alvorlig Betydning. Det har fra det ærede Flertals Side saavel under denne Forhandling af Finantsloven som ved mange tidligere Leiligheder bestandig været urgeret, at Regjeringen er politisk uberettiget til at indtage sin Plads. Under en konstitutionel Forfatning, skulde det efter Flertallets Anskuelse være uberettiget, at en Regjering vedbliver at indtage sin Plads, efterat den har faaet et decideret Flertal imod sig. Jeg drifter mig til at paasta, at denne Udfattelse fra Flertallets Side er fuldstændig urigtig, selv hvor der findes en parlamentarisk Forfatning, og det have vi endnu ikke i Danmark hverken efter Grundloven eller efter de hidtil udviklede politiske Forhold. Det eneste Land i Verden, hvorfra Begreberne om Parlamentarisme og en parlamentarisk Regjering have deres Udspring, — England — selv der er det ikke en ubetinget Ret for Oppositionen, at den kan fordrø, naar den er i Flertal, at Ministeriet skal være i Samklang med den. Det er et Hensigtsmæssigheds spørgsmål, om Regjeringen skal være i Overensstemmelse med Underhusets Flertal. Under normale Forhold, naar man har en dygtig og besindig Opposition, der er i Besiddelse af saadanne Kræfter, at man kan antage, at den er virkelig istand til at føre Statens Løser: . . . (En Stemme: Hvem skal dømmes derom?). Det skal den, som udnævner Ministrene, dømmes om. Det er den Myndighed, som Grundloven har hjemlet den danske Konge, og som er hjemlet enhver Regent i parlamentariske Lande, at han selv skal dømmes om de Mænds Dygtighed, som han betror Ministerpladserne. (Th. Nielsen: Hvem skal give Raad?). Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds veed det ikke? Jeg troede dog, han vidste, at det var i sin egen Samvittighed, Regenten skulde søge Raad og ikke hos Mand af hans Lige (Latter). Det morer de ærede Herrer at høre dette. Det er formodentlig for dem noget Nyt; jeg tvivler ikke om det; thi de tale om disse Ting, som om Forholdene i England ere saaledes, at jeg ikke kan negte, at jeg tvivler om, at de have rigtig Kundskab om dem. De maatte ellers vide, at det — som før bemærket — ikke er en Ret for Flertallet, men kun Hensigtsmæssigheds hensyn, der bringe Regenten til, hvad der naturligvis altid er til Fordel for en rolig og dog kraftig Udvikling af Lovgivningsvirksomheden, at sørge for, at hans Regjering staa i Samklang med Under-